

Viszonyulások

Bibliaolvasás: Gal 2,15-21

Alapige: Gal 2,19-20

Alapigénk Pál apostolnak a galatákhöz intézet levelének a központi üzenetét foglalja magába, de nemcsak ennek a levélnek, hanem az egész újszövetségnek, sőt az egész Szentírásnak ez a központi üzenete, amit az apostol így fogalmaz meg: **meghaltam a törvénynek, élek többé nem én, hanem él bennem Krisztus.**

Pál apostol személyes hangnemben szólítja meg a galata gyülekezetet s ezt úgy, hogy közben fontos teológiai üzenetet mond el, amelynek **célja** az első missziós út során megtért közösséget **visszavezetni ahhoz az evangéliumhoz**, amelyet elfogadtak, s amelyben meg is maradtak mindaddig, míg a tévtanítok erről az útról a le nem térítették. A hitvallás mellett az apostol célja megmutatni a gyülekezetnek az egyetlen járható utat, amely a megigazuláshoz vezet, s amely nem más, mint a **Jézus Krisztusba vetett hit.**

Ebben a két versben, amely Pál apostol hitvallásának is nevezhető három üzenetet szeretnék kiemelni:

1. A hívő embernek a törvényhez való helyes viszonyulását
2. Krisztushoz való viszonyulásunk.
3. Milyen viszonyt, viszonyulást idéz elő ez a kapcsolat a hívő ember életében.

1. A hívő embernek a törvényhez való helyes viszonyulása

Ahhoz, hogy megértsük a törvényhez való helyes viszonyulását tisztáznunk kell, egy teológiai fogalmat, ami mindnyájunk számára ismerős, s amely alapigénk központi fogalma is egyben.

Megigazulás nem más, mint igaznak bizonyulni Isten előtt. Azaz a bűnös ember Isten előtt igazzá lesz s magának tudhatja az ígéretet, amelynek örököse, amely Jézus Krisztusban közeljött, s amely majd az idők végezetén valósággá válik mindazok számára, akik itt a földi élet során Jézus mellett dönttek s vele éltek.

Luther a következőképpen vélekedik erről: *„Ez az evangélium igazsága. Ez minden keresztyén tanítás legfőbb doktrínája, amiből az Isten szerinti lét felépül. Így tehát létfontosságú, hogy jól ismerjük ezt a tanítást, megtanítsuk másoknak és folyamatosan emlékeztessük őket rá.”*

Kell-e a keresztyén embernek a törvénnyel foglalkozni? Hiszen ez az Ószövetség népének adatott s mind olyan Krisztusban beteljesült s a Krisztusban hívő keresztyén ember nem a törvény cselekedete alapján, hanem a hit alapján ítéltetik igaznak Isten előtt.

A Szentírás világosan tesz bizonyosságot arról, hogy mi is a törvény. A törvény az **Ábrahámmal kötött szövetség lefektetett szabálya** melyet valójában Isten a zsidó népnek adott, de mind kinyilatkoztatás (Isten szava) az egész világra néz és jelentőséggel bír. A törvényben Isten a mindenkori s mindenkire érvényes igazságot jelentette ki. A törvény szembesítette az embert bűnös természetével, ha nem lett volna, akkor az ember nem ismeri fel azt, hogy Istennel szemben híjával van, hogy vétet ellene s így érvényes rá az ítélet.

A törvény norma, mérce. Mózes könyvében azt olvassuk, hogy **„ezt cselekedd és élsz”**. Isten tehát a törvényben kijelentette az élet szabályait. Azokat, amelyek az ember-ember és az ember- Isten kapcsolatra vonatkoznak. Nem kért az embertől lehetetlent. Nem állította az embert teljesíthetetlen feladat elé, hisz Ő maga olyannak teremtette, hogy azt teljesíthette volna, de a bűn következtében az ember számára lehetetlenné vált ennek teljesítése. Ezért is nevezzük az bűnt adósságnak, az ember Isten szembeni adósságának.

A bűneset következtében, amikor az ember elszakadt Istentől lehetetlenné vált számára ennek teljesítése, aki pedig vét a törvény ellen az törvényszegő s így nem lehet igaz Isten előtt. Isten pedig a bűneset

utáni embertől is a törvény teljes betartását követelte, ami azonban már teljességgel lehetetlen volt számára s így a megigazulás a törvény által elérhetetlen. Így a törvénynek már csak egy szerepe maradt, éspedig **rábírja az embert tehetetlen állapotának a belátására.**

A törvény maradéktalan betartásának a hiánya elszakította az embert az Istentől, hisz a bűn nem férhet össze a szenttel, pont úgy, ahogy a világosság nem fér össze a sötétséggel, hisz az utóbbi az elsőnek a hiánya.

Bár Isten népe, akivel szövetségre lépett, mégis Istentől elszakadt reménytelen állapotban volt Izrael népe. Egyedüli kiút ebből a helyzetből Krisztus áldozatának az elfogadása, mint Istentől jövő helyreállítás.

Mi történik Galatában? Tévtanítók lépnek fel, akik azt hirdetik, hogy Krisztus munkája nem elég ahhoz, hogy az ember igaznak bizonyuljon Isten előtt, hanem neki is tenni kell érte. Mit kell tenni? Hát be kell tartani törvényt. Ezzel pedig szembe mennek a Pál által hirdetett evangéliummal, mert **Pállal ellentétben azt mondják, hogy a hit általi megigazulás lehetetlen, Krisztus áldozata önmagában elégtelen.**

„Én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek” – vall Pál. Krisztus áldozatát elfogadó hívő Krisztussal együtt hal meg a törvényre nézve. Krisztus áldozata betölti a törvényt s így a benne hívő igaz Isten előtt, mert Krisztus áldozata, mintegy helyettes áldozat rá nézve is hatással van.

Elveti-e Pál a törvényt? Nem, hisz maga Jézus sem vette azt el, hisz a Hegyi Beszédben azt mondja, hogy Ő azért jött, hogy a törvényt megerősítse, nemhogy elvesse. **Pál a törvény általi megigazulás lehetetlenségére mutat rá**, mert a törvény csak akkor üdvözíthetne, ha azt maradéktalanul betartanánk, s ellene soha nem vétenénk. Jól szemlélteti ezt a **Gazdag ifjú** története. Ifjúkorától betartja a törvényt, de míg nem tud a gazdagságától megválni, amely megköti, addig nem teljesítette teljességében a törvényt.

2. Krisztushoz való viszonyulásunk

Pál visszatekint Krisztus áldozatára, mintegy 20 évvel azelőtti eseményre (Galata levelet kb. 50-ben írja) s azt mondja, hogy Krisztus által ő maga is keresztre feszítetett s meghalt a törvényre nézve, s ennek rá nézve ma is hatása van. Ő teljességgel Krisztusban bízunk s nem abban, hogy önerőből teljesítheti a törvényt, még akkor sem, ha farizeusi, emberi mérce szerint feddhetetlen a törvény betartása terén.

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve”. Saul, aki imádkozik, böjtöl és alamizsnát oszt, aki a főpap szolgálatában áll és annak akaratát teljesíti, aki a törvény betartásán, betűszerinti betartásán fáradozik, és abban keresi a megigazolást Isten előtt, ilyet nem mondhat. Így csak a Krisztus megtalált, a damaszkuszi úti eseményeket átélte Pál vallhat. Az az ember, aki mindent kárnak és szemétnak ítélt, s aki Krisztus szolgálatában állt. Így csak az vall, aki ráébred arra, hogy bűnei Krisztusban megbocsátásra találtak s mindörökre meg is bocsátottak.

Pál az örökös, az Ábrahám ígéretének örököséhez illő örömmel és magabiztossággal szól. Ő tudja, hogy az, aki a törvény alatt lévő nőtől, törvénynek alávetett állapotban született eleget tett a törvénynek s ezt megtehetette, mert ő maga is a törvény alatt és hozzánk hasonló állapotban volt, kivéve a bűnt, éppen azért, hogy elesett voltunkon segíthessen. A Heidelbergi Káté röviden összefoglalva Krisztus emberi és isteni természetéről beszél itt s érteti meg velünk, ezt a 16-17 kérdésfeleletben.

Mi a helyes viszonyulás Krisztushoz? Hinni, hogy ő életünk Megváltója, aki egyszeri és tökéletes áldozatával minden bűnömért tökéletesen eleget tett. **Egyszeri és tökéletes** – hangsúlyos szavak ezek, s az ebben való hit megvéd attól a tévedéstől, hogy magunkban keressük a megigazolást vagy görcsösen cselekedünk s cselekedeteinknek érdemszerző erőt tulajdonítunk. Cselekednünk kell, de ennek **alapja** nem lehet más, mint a **kegyelmet megtapasztalt hívő lélek hálaadása.**

3. Milyen viszonyt, viszonyulást idéz elő ez a kapcsolat a hívó ember életében.

A harmadik üzenet megértésében segítségünkre van **Zákeus története**. Zákeus vámszedő, gazdag, de erkölcstelen, társadalmilag megvetett erkölcstelensége és az idegen hatalom kiszolgálása miatt. A Jézussal való találkozásig úgy is mondhatnánk, hogy Zákeus csak a bevételit oldalt ismeri a költségvetésében. Minél többet begyűjteni, bármilyen eszközzel, a találkozás után pedig ez az ember rájön, hogy tévedett s vagyona felét a szegényeknek adja, akit pedig megkárosított az négyszeresen pótolja.

A **samáriai asszony** délben megy a kútra, senkivel sem akar találkozni, mert szégyelli életét, de miután Jézussal találkozik, rohan vissza, hogy mindenkinek elmondhassa, hogy kivel találkozott s mit tapasztalt. Mit látunk ezekben a történetekben? **VÁLTOZÁST! 180 fokos fordulatot.**

Ha elfogadjuk Jézus áldozatát, akkor megtapasztaljuk azt az új életet, amit csak ő tud adni nekünk. Megtapasztaljuk az igazi szabadságot, s így megváltozik az életünk.

„Nem én élek, hanem Krisztus él bennem”. **Akaratomat, gondolataimat, beszédemet, cselekedetemet Krisztus határozza meg.** Egyetlen akarat van már csak számomra s ez a krisztusi akarat, amelyhez igazítom az életemet. Arra az egységre kell törekednem Krisztussal, mint amilyen tökéletes egység volt közöttük és az Atya között, mert ő mindenben az Atya akarata szerint járt el a tőle kapott hatalommal. **Ő a mérce, az etalon,** az életemben. Ehhez pedig a káté szavaival élve ismeretre és szívbéli bizodalomra van szükségem, azaz **igaz hitre** (HK.: 21).

Pál apostol bizonyágtétele egyértelmű: **NINCS MÁS ÚT CSAK EGYEDÜL KRISZTUS.** A kérdés az, hogy én kiben bízva, kapaszkodva járok itt? Önmagamban, törvényben, cselekedetben vagy Krisztusban? Ha Krisztusban, akkor nemcsak megigazolást, hanem

örök életem is van s majd egykoron fehér ruhában, a bárány vérében
megmosakodva ott állhatok Atyám házában. Ámen.